

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 4Cob/18/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119292465
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Július Tóth
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2026:6119292465.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Júliusa Tótha a sudcov JUDr. Mareka Kotoru a JUDr. Lucie Baňackej PhD., v spore žalobcu: 2.FVE HUMENNÉ s.r.o., Dostojevského 4532/67, 058 01 Poprad, IČO: 45 918 686, zastúpený: Art or lus, s.r.o., Panenská 668/24, 811 03 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 51 038 315, proti žalovanému: Východoslovenská distribučná, a.s., Mlynská 31, 042 91 Košice, IČO: 36 599 361, zastúpený: KVASŇOVSKÝ & PARTNERS / ADVOKÁTI s.r.o., Apollo Business Center II, blok A, Prievozska 4, Bratislava - mestská časť Ružinov 821 09, IČO: 51 003 848, o zaplatenie 322.535,79 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Mestského súdu Košice z 18. septembra 2024, č.k. 33Cb/7/2020-813, takto

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok Mestského súdu Košice z 18. septembra 2024, č.k. 33Cb/7/2020-813 v napadnutom II. a III. výroku.

II. Žalovanému p r i z n á v a proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:

I. Návrh na prerušenie konania zamietal.

II. Žalobu zamietal.

III. Žalovanému priznáva proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Súd prvej inštancie predmetné rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 322.535,79 eur s príslušenstvom.

3. Žalobu odôvodnil tým, že žalobca je výrobcom elektriny s právom na podporu v zmysle Zákona č. 251/2012 Z.z. o energetike v spojení s ustanoveniami Zákona č. 309/2009 Z. z. o podpore obnoviteľných zdrojov energie a vysoko účinnej kombinovanej výroby (ďalej len „Zákon o OZE“ alebo „Zákon o podpore“), ktorému patria práva - podpora definovaná v § 3 ods. 1 Zákona o OZE, medzi ktoré patrí v zmysle § 4 ods. 1 písm. c) aj právo na doplatok na skutočné množstvo elektriny vyrobenej za kalendárny mesiac a zároveň uviedol, že si splnil všetky povinnosti, aby mu vznikol nárok na realizáciu uvedeného práva pre kalendárny rok 2015, najmä notifikačnú povinnosť zaslaním Oznámenia o uplatnenie podpory, vrátane predpokladaného množstva dodanej elektriny (ďalej len „Oznámenie“) riadne a včas (teda v lehote stanovenej v zákone).

3.1. Žalobca ďalej poukázal aj na to, že za potvrdenie splnenia si svojej oznamovacej povinnosti považuje e-mailovú komunikáciu so žalovaným zo dňa 30.1.2014, kde žalovaný ako odpoveď na doručenie cenového rozhodnutia ÚRSO uvádza, že fakturácia dodania energie bude možná.

3.2. Žalobca taktiež vyplnil formulár - Predpokladaná ročná charakteristika dodávky vyrobenej elektriny v roku 2015 zo dňa 29.5.2014, ktorý obsahoval aj text deklaráčnej uplatnenie si podpory v roku 2015 s uvedením predpokladaného množstva dodanej elektriny. Takýto formulár žalobca zaslal žalovanému dňa 3.6.2014 spolu s faktúrou č. 005/2014, pričom žalovaný poštovou zásielkou obdržal.

3.3. Dňa 10.10.2015 zaslal žalovaný list žalobcovi („Sprievodný list“) spolu s priloženým návrhom Zmluvy o dodávke a doplatku 2015. Sprievodný list obsahoval aj žiadosť, aby žalobca pripojený návrh trojstrannej zmluvy podpísal a doručil žalovanému v čo najkratšom čase, najneskôr do 24.10.2014. Žalobca podpísal návrh Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 dňa 13.10.2014 a zaslal ho žalovanému.

3.4. Následne žalovaný a VSE začali spochybňovať Zmluvu o dodávke a doplatku 2015 a upreli právo žalobcovi na plnenie, podľa nej ohľadne roku 2015, z dôvodu nesplnenia si notifikačnej povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore.

3.5. Žalobca ďalej poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 50/2015-148 zo dňa 22.03.2017, ktorý konštatoval to, že súkromnoprávna úprava by mala mať primárne dispozitívny charakter a len v nevyhnutných prípadoch kogentný charakter.

3.6. Žalobca ďalej poukázal na to, že Sprievodný list žalovaného zo dňa 10.10.2014 spolu s priloženým návrhom Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 (učinený po 15.8.2014) s navrhovanou účinnosťou zmluvy od 1.1.2015 deklaroval, že žalovaný je povinný (t.j. uznáva, že je povinný) poskytovať žalobcovi podporu aj pre rok 2015, a teda uznáva svoj záväzok. Dokonca, ak by neexistovala Zmluva o dodávke a doplatku 2011, potom by bolo potrebné posúdiť Sprievodný list žalovaného zo dňa 10.10.2014 spolu s návrhom Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 ako návrh zmluvy, a to aj z pohľadu výkladových pravidiel právneho úkonu obsiahnutých v § 266 ObZ.

3.7. Sankcia predvídaná v § 4 ods. 3 zákona o OZE bola zavedená novelizáciou zákona účinnou od 01.01.2014, avšak v zmysle prechodného ustanovenia v § 18e ods. 1 zákona o OZE, sa podľa žalobcu vo vzťahu k jeho zariadeniu musia aplikovať podmienky podpory podľa zákona účinného do 1.1.2014.

4. Žalovaný nárok žalobcu uplatnený predmetnou žalobou neuznal a v celom rozsahu ho poprel.

4.1. Podľa žalovaného, žalobca nemá nárok na doplatok podľa § 3 ods. 1 písm. c) Zákona o OZE na kalendárny rok 2015, pretože si včas nesplnil notifikačnú povinnosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o OZE, nakoľko v lehote uvedenej v zákone nedoručil Oznámenie žalovanému do jeho dispozičnej sféry. Zásielka zo dňa 3.6.2014, ktorú žalobca považuje za splnenie si povinnosti v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o OZE neobsahovala oznámenie o predpokladom množstve dodanej elektriny na nasledujúci kalendárny rok, ale obsahovala iba faktúru č. 005/2014, ktorou si žalobca u žalovaného uplatnil doplatok za dodanú energiu za predošlý kalendárny mesiac daného roku.

4.2. Dôkazné bremeno pri preukazovaní obsahu zásielky znáša žalobca ako odosielateľ. Samotný podací lístok predložený žalobcom nepreukazuje obsah odoslanej zásielky. V súvislosti s e-mailovou komunikáciou zo dňa 30.01.2014 žalovaný uviedol, že v danom čase nemal a ani nemohol mať vedomosť o tom, že žalobca nebude rešpektovať právne predpisy vzťahujúce sa na výkon jeho činnosti a svoje zákonom stanovené povinnosti si nebude riadne a včas plniť.

4.3. Podľa žalovaného sa žalobca snaží nahradiť nesplnenie svojej zákonom stanovenej povinnosti s odkazom na uzatvorenú zmluvu o dodávke elektriny, prevzatí zodpovednosti za odchýlku a doplatku. Znenie a formulácia § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o OZE neposkytuje žalobcovi možnosť voľby plnenia. Povinnosť obsiahnutá v § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o OZE je obligatórna pre všetkých výrobcov elektriny z obnoviteľných zdrojov energie s právom na podporu. Rovnako obligatórny je tiež následok nesplnenia povinností, ktorý nastáva „ex lege“.

4.4. Čo sa týka uznania záväzku, na ktorý poukázal žalobca, žalovaný uviedol, že v zmysle § 323 ods. 1 ObZ predpokladom uznania je, že sa musí jednať o existujúci záväzok. Ak žalobcovi v danom kalendárnom roku nevznikol nárok, nemohol žalovanému vzniknúť záväzok na jeho úhradu, a teda takýto neexistujúci záväzok nemôže byť spôsobilým predmetom uznania.

4.5. V časti výkladu prechodného ustanovenia § 18e ods. 1 Zákona o OZE tvrdenie žalobcu považuje na základe judikatúry súdov za prekonané.

5. Žalobca v replike zotrval na svojich dovtedajších tvrdeniach a ďalej uviedol, že žiada vypočuť svedkov, a to pani A. B., ktorá podpisovala zmluvu o dodávke a doplatku 2015 za žalovaného, pána C. D. E., ktorý spolu podpisoval sprievodný list žalovaného zo dňa 10.10.2014, pána C. F. E., ktorý podpisoval sprievodný list žalovaného zo dňa 10.10.2014 a žiadal uloženie povinnosti žalovanému - predloženie obdržanej zásielky č. D. vrátane obálky a dokladov, ktoré žalovaný predložil ÚRSO a prostredníctvom ktorých si uplatňuje zohľadnenie jemu vzniknutých resp. predpokladaných nákladov pre rok 2015.

6. Žalovaný v duplike poukázal na uznesenie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 2Cob/137/2018 a rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 2Cob/91/2019 a na argumentáciu tohto súdu tam obsiahnutú.

6.1. Žalovaný ďalej uviedol, že v zmysle § 9 ods. 5 Zákona o OZE je každoročne k 30.06. zverejňovaný zoznam výrobcov elektriny s právom na podporu obsahujúci okrem iného tiež skutočné množstvo vyrobenej elektriny, na ktoré sa vzťahuje doplatok a výšku celkového doplatku za predchádzajúci kalendárny rok za každého výrobcu elektriny ako aj predpoklad na aktuálny kalendárny rok. Žalovaný predložil aj zoznam subjektov v rámci cenových konaní a celkovej tvorby finančných rezerv pre poskytovanie podpory výrobcom v roku 2015. Žalovaný s navrhovaným výsluchom svedkov nesúhlasil a uviedol, že ich výsluch považuje za bezpredmetný pre predmet sporu. Vo vzťahu k dôkazu v podobe cenového konania ÚRSO uviedol, že takýto dôkaz nie je spôsobilý prispieť k objasneniu predmetu sporu.

7. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovení § 3 zákona č. 309/2009 Z. z. o podpore obnoviteľných zdrojov energie a vysoko účinnej kombinovanej výroby (ďalej aj zákon OZE), podľa § 4 zákona OZE v znení platnom a účinnom do 31.12.2013, podľa § 4 zákona OZE v znení platnom a účinnom od 1.1.2014, podľa § 17 ods. 1 Zákona OZE, podľa § 18e Zákona OZE a podľa § 269 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka.

8. Súd prvej inštancie považoval za preukázané, že dňa 2.5.2011 bola podpísaná zo strany žalobcu a dňa 27.4.2011 zo strany žalovaného Zmluva o dodávke elektriny a doplatku za elektrinu vyrobenú z obnoviteľných zdrojov energie a vysoko účinnou kombinovanou výrobou a prevzatí zodpovednosti za odchýlku, číslo zmluvy PDS: OZE-194-2011 (ďalej len „Zmluva 1“). Predmetom Zmluvy 1 bol - okrem iného - aj záväzok žalobcu dodať elektrinu žalovanému, odobrať elektrinu od žalobcu za cenu za dodávku elektriny od žalobcu, záväzok žalovaného zaplatiť žalobcovi za odobranú elektrinu určenú cenu, záväzok žalovaného v súlade so všeobecnými právnymi predpismi a spôsobom uvedeným v Zmluve zaplatiť žalobcovi doplatok podľa cenového rozhodnutia ÚRSO vydaného žalobcovi.

9. Súd prvej inštancie tiež považoval za preukázané, že dňa 13.10.2014 bola podpísaná zo strany žalobcu a dňa 21.11.2014 zo strany žalovaného Zmluva o dodávke elektriny, prevzatí zodpovednosti za odchýlku a doplatku, číslo zmluvy PDS: OZE-194-2011-15, číslo zmluvy VSE: OZE-194-2011-15-VSE (ďalej len „Zmluva 2“), predmetom ktorej - okrem iného - bol aj záväzok žalobcu dodať elektrinu žalovanému, odobrať elektrinu od žalobcu za cenu za dodávku elektriny podľa Zmluvy, záväzok žalovaného zaplatiť žalobcovi za odobranú elektrinu určenú cenu, záväzok žalovaného v súlade so všeobecnými právnymi predpismi a spôsobom uvedeným v Zmluve zaplatiť žalobcovi doplatok podľa cenového rozhodnutia ÚRSO vydaného žalobcovi.

10. Súd prvej inštancie dokazovaním zistil, že žalovaný zaslal žalobcovi dňa 10.12.2014 Zmluvu 2 s inštruktážou ohľadom postupu pri fakturácii.

11. Z e-mailového oznámenia zo dňa 30.1.2014 súd prvej inštancie zistil, že žalovaný oznámil žalobcovi, že fakturácia bude možná za všetky 3 spoločnosti.

12. Z Oznámenia zo dňa 10.10.2014 súd prvej inštancie zistil, že žalovaný na základe Zmluvy 1 vykupuje dodanú elektrinu od žalovaného na účely pokrytia strát v distribučnej sústave a zároveň uhradza žalobcovi doplatok za vyrobenú elektrinu. Žalovaný ďalej uviedol, že prijal rozhodnutie, že činnosť výkupu elektriny na účely pokrytia strát v sústave deleguje na spoločnosť Východoslovenská energetika a.s. Žalovaný ďalej uviedol, že trojstrannú zmluvu, ktorá upraví všetky práva a povinnosti zasiela v prílohe tohto listu, ktorá nahradí doterajšiu zmluvu uzatvorenú medzi žalobcom a žalovaným a žalobca ju má podpísať čo najskôr, najneskôr do 24.10.2014.

13. Z rozhodnutia ÚRSO zo dňa 26.09.2013 súd prvej inštancie zistil, že žalobca je regulovaný subjekt a ÚRSO schvaľuje na roky 2014 až 2026 pevnú cenu elektriny pre stanovenie doplatku vo výške 382,61 eura/W, vyrobenej zo slnečnej energie v zariadení výrobcu elektriny s celkovým inštalovaným výkonom 998,2 kW, umiestnenom na pozemku, nachádzajúcom sa v k. ú. E. na pozemku s parc. č. 5367/15 a 18.

14. Z listu žalovaného zo dňa 10.8.2011, 14.8.2012 a 18.7.2013 adresovaného žalovanému súd prvej inštancie zistil, že žalobca posielal doklad o plánovanej výrobe elektriny za roky 2012, 2013, 2014.

15. Z listu žalovaného bez dátumu adresovaného žalovanému súd prvej inštancie zistil, že žalobca posielal doklad o plánovanej výrobe elektriny za rok 2015. Žalovaný si predmetný doklad prevzal na pošte dňa 05.12.2014.

16. Zo zoznamu výrobcov predloženého žalovaným ÚRSO v rámci uplatnenia predpokladaných nákladov pre rok 2015 súd prvej inštancie zistil, že žalobca je uvedený pod číslom 53., pričom zo stĺpca „množstvo vyrobenej elektriny v roku 2015“ 0, „množstvo elektriny pre doplatok v roku 2015“ 0, „výška doplatku v roku 2015“ v sume 0. Súd prvej inštancie preto považoval za preukázané, že si žalobca povinnosť voči žalovanému nesplnil.

17. Z odpovede ÚRSO - Vybavenie žiadosti zo dňa 17.06.2021 považoval súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca si nesplnil povinnosť voči žalovanému a je uvedený v zozname výrobcov elektriny zo dňa 1.12.2014, predloženým spoločnosťou VSD, a.s., zaevidovaným pod podacím číslom 31526/2014/BA. Spoločnosť je vedená v zozname výrobcov elektriny, ktorí si nesplnili povinnosť podľa § 4 Zákona č. 309/2009 Z.z. v znení vtedy platnom a účinnom. Úrad eviduje túto spoločnosť ako subjekt, ktorý si nemôže uplatniť právo na podporu na elektrinu vyrobenú v jeho zariadení na výrobu elektriny na kalendárny rok 2015. Spoločnosť VSD, a.s., nebola, v rámci cenového konania týkajúceho sa refundácie skutočných nákladov, vyplatená náhrada nákladov na doplatok na rok 2015.

18. Z faktúr č. 005/2014, č. 007/2015, č. 2, č. 009/2015, č. 11/2015, č. 13/2015, č. 15/2015, č. 17/2015, č. 18/2015, č. 21/2015, č. 23/2015 vystavených žalobcom pre žalovaného súd prvej inštancie zistil, že ich žalobca za mesiac jún 2014 až január 2016 vystavil na zapltenie doplatku a cenu elektriny na straty, ktoré mu ako výrobcovi elektriny z obnoviteľných zdrojov prináležia v zmysle príslušných cenových rozhodnutí ÚRSO.

19. Z odôvodnení rozhodnutí Najvyššieho súdu SR 2Obdo/18/2018 zo dňa 27.8.2019 a Ústavného súdu SR PL. ÚS 50/2015-148 zo dňa 22.3.2017 mal súd prvej inštancie za preukázané, že charakter vzťahu medzi výrobcom elektriny (ďalej len „výrobca“) a prevádzkovateľom regionálnej distribučnej sústavy (ďalej len „prevádzkovateľ“) je považovaný v zmysle ustanovení Zákona o OZE za vzťah súkromnoprávneho charakteru. V rámci uvedeného vzťahu prevádzkovateľ nemá postavenie orgánu verejnej moci, pretože postavenie orgánu verejnej moci voči výrobcovi má ÚRSO, v ktorého právomoci je posudzovanie splnenia podmienok výrobcov na podporu v zmysle ustanovení Zákona o energetike. Lehota uvedená zákonodarcom v § 4 ods. 2 písm. c) je hmotnoprávnou lehotou.

20. Súd prvej inštancie právne uzavrel, že nakoľko žalobca svoju povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona OZE nesplnil voči žalovanému v zákonom stanovenej lehote, teda do 15.8.2014, nemôže si na elektrinu vyrobenú vo svojom zariadení na výrobu elektriny uplatniť právo podľa odseku 1 písm. b) a c) na nasledujúci kalendárny rok, t.j. na rok 2015. Keďže oznamovaciu povinnosť je potrebné splniť periodicky každý rok, nie je podľa súdu prvej inštancie možné akceptovať obranu žalobcu, že si svoju povinnosť splnil predložením cenového rozhodnutia, uzavretím zmluvy, resp. iným dokladom obsahujúcim aj údaje, ktoré majú byť predmetom oznámenia. Súd prvej inštancie pripustil, že aj keď zákon neustanovuje formu oznámenia, s prihliadnutím na požiadavku určitosti a zrozumiteľnosti prejavu vôle, z jednostranného právneho úkonu, ktorým sa oznamovacia povinnosť plní musí byť zrejmé, kto ho robí, komu je určený a čo sa ním sleduje, k čomu smeruje, resp. aké práva a povinnosti z neho majú vzniknúť.

21. Súd prvej inštancie k tvrdeniam žalobcu týkajúcim sa uznania záväzku žalovaným s poukazom na jeho úkony po 15.08.2014 ako aj na uzavretie Zmluvy o dodávke elektriny, prevzatí zodpovednosti za odchýlku a doplatku, č. zmluvy PDS: OZE-194-2011-15, číslo zmluvy VSE: OZE_193_2011_15_VSE (Zmluva 2) poukázal na body 55. až 62. odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Cob/137/2018 zo dňa 28.06.2019, v ktorých odvolací súd dospel k záveru, že dokumenty uvádzané žalobcom nie sú uznaním záväzku žalovaného platiť doplatok za dodávku elektriny a za straty v roku 2015. Z obsahu uvedených dokumentov skutočnosť, že žalovaný uznáva, t.j. deklaruje, že má voči žalobcovi záväzok v roku 2015 platiť doplatok, nevyplýva. Právo žalobcu na podporu nezaniklo (čo deklarujú vyššie uvedené dokumenty); ale vzhľadom na nesplnenie povinností ustanovených v § 4 Zákona o podpore OZE si ho žalobca nemôže uplatniť v kalendárnom roku 2015. Zmluva o dodávke elektriny, prevzatí zodpovednosti za odchýlku a doplatku, k uzavretiu ktorej došlo po 15.08.2014 (kedy žalovaný musel vedieť o prípadnom nesplnení povinnosti žalobcu podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore OZE pre rok 2015) nie je sama o sebe dôkazom skutočnosti, že k splneniu povinnosti

došlo. V zmysle vyššie uvedeného je argumentácia žalovaného v súvislosti s právnym vzťahom súkromnoprávného charakteru strán sporu, dispozitívnej povahy ust. § 4 ods. 2 písm. c) a § 4 ods. 3 Zákona o podpore OZE, interpretácie Zmluvy o dodávke a doplatku podpísanej žalovaným v 1. rade dňa 21.11.2014 podľa pravidiel obsiahnutých v § 266 Obchodného zákonníka právne bezvýznamná. Ustanovenie § 4 ods. 2 ZOP jednoznačne ustanovuje, že ide o opakovanú činnosť oznamovania, z ktorej musí byť jednoznačne vyjadrená vôľa, komu táto vôľa smeruje a v akom rozsahu. Právnym dopadom nesplnenia povinnosti je sankcia uvedená v § 4 ods. 3 Zákona o podpore OZE - nemožnosť uplatnenia si podpory na daný kalendárny rok.

22. Vo vzťahu k tvrdeniam žalobcu ohľadom splnenia notifikačnej povinnosti tým, že doručil žalovanému Predpokladanú ročnú charakteristiku dodávky vyrobenej elektriny pre rok 2015 zo dňa 29.05.2014 v poštovej zásielke č. RP909909977SK spolu s faktúrou č. 005/2014, ktorú žalovaný obdržal, súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný v konaní predložil predmetný list bez dátumu vyhotovenia. Žalovaný si predmetný doklad prevzal na pošte dňa 05.12.2014 (čiže po 15.8.2014). Vo vzťahu k obsahu zásielky uviedol, že súd vykonal dokazovanie o obsahu zásielky v konaní sp. zn. 26Cb/128/2015, kde jednoznačne zistil, že obsahom doručovanej zásielky č. D. bola iba faktúra č. 005/2014.

23. Vo vzťahu k e-mailovej odpovedi žalovaného zo dňa 30.1.2014 súd prvej inštancie uviedol, že túto nie je možné považovať za dôkaz o splnení oznamovacej povinnosti, nakoľko žalovaný v nej výslovne neuviedol, že považuje oznamovaciu povinnosť za splnenú.

24. Vo vzťahu k novele § 4 ods. 3 Zákona OZE súd prvej inštancie odvolávajúc sa na závery Ústavného súdu SR uzavrel, že novelou ust. § 4 ods. 3 Zákona č. 309/2009 Z.z. účinnou od 1.1.2014 nedošlo k zmene podmienok podpory výroby elektriny z obnoviteľných zdrojov energie. Podmienky podpory ako také ostali aj po 1.1.2014 nezmenené. Došlo len k zmene následkov nesplnenia si povinností výrobcov uvedených v § 4 ods. 2 Zákona o podpore a to tak, že výrobca elektriny s právom na podporu, ktorý nesplní povinnosti podľa odseku 2, si nemôže na elektrinu vyrobenú v danom zariadení na výrobu elektriny uplatniť právo podľa odseku 1 písm. b) a c) na nasledujúci kalendárny rok, pričom táto sankcia nie je v zmysle záverov ústavného súdu neprimeraná.

25. Vo vzťahu k prechodnému ustanoveniu § 18e zákona OZE súd prvej inštancie odvolávajúc sa na závery Krajského súdu v Košiciach (2Cob/137/2018 zo dňa 28.6.2019) uzavrel, že aj keď u žalobcu došlo k uvedeniu zariadenia do prevádzky pred 1.1.2014, prechodné § 18e sa týka § 3, teda podmienok podpory výroby elektriny so zachovaním doterajšej úpravy, avšak práva a povinnosti stanovené v § 4 sa týkajú každého subjektu bez ohľadu na to, kedy bolo zariadenie uvedené do prevádzky.

26. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu voči neúspešnému žalobcovi (III. výrok).

27. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, a to proti II. výroku, ktorým bola žaloba žalobcu zamietnutá a výroku III. o trovách konania ako závislého výroku, podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobe vyhovel, alebo zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie a rozhodnutie. Odvolanie odôvodnil tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces /§ 365 ods. 1 písm. b) C.s.p./; konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci /§ 365 ods. 1 písm. d) C.s.p./; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam /§ 365 ods. 1 písm. f) C.s.p./ a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci /§ 365 ods. 1 písm. h) C.s.p./.

28. V úvodnej časti odvolania žalobca zhrnul konanie pred súdom prvej inštancie po skutkovej a právnej stránke. Zvýraznil, že žalovaný pri návrhu (10.10.2014) a ani pri uzavretí (9.12.2014) Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 s jej celou navrhnutou a dohodnutou účinnosťou už od 1.1.2015 a ani pri inštruovaní žalobcu k fakturácii podľa nej pre rok 2015 (10.12.2014) ani len náznakom nevyjadrili žiadnu výhradu, ktorá by smerovala k tomu, že žalobca nesplnil oznamovaciu povinnosť pre rok 2015 voči žalovanému v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore vo vtedy už uplynulom termíne (do 15.8.2014), resp. že by Zmluva o dodávke a doplatku 2015 nemala byť účinná, resp. v celosti plnená v roku 2015 (t.j. už od 1.1.2015). Žalovaný v čase jej uzavretia už musel vedieť o tom, či si žalobca splnil alebo nesplnil v

termíne do 15.8.2014 oznamovaciu povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore pre rok 2015, teda či žalovaný bude v roku 2015 povinný poskytovať žalobcovi podporu.

28.1. Žalobca poukazoval aj na to, že upretie žalovaných nárokov by za daného stavu muselo byť nevyhnutne založené iba na konštatovaní (čiastočnej) absolútnej alebo relatívnej neplatnosti súkromnoprávnej Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 pre rok 2015, keďže táto bola bez akýchkoľvek pochybností bezvýhradne uzavretá po 15.8.2014. Podľa povahy veci by takáto (čiastočná) neplatnosť zmluvy (pre rok 2015) mohla byť daná iba vtedy, ak by bola zmluva v rozpore so zákonom alebo, ak by bola žalovaným uzavretá v omyle, pričom by muselo ísť o právne relevantný a ospravedlniteľný omyl, ktorého by sa žalovaný musel aj včas dovolať. Ani jeden z uvedených dôvodov (čiastočnej) neplatnosti Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 (pre rok 2015) však neexistuje. Zákon o podpore sa nedotýka zmluvnej voľnosti strán, pretože neurčuje obmedzenie (nezakazuje) uzatvoriť alebo plniť zmluvu o poskytovaní podpory pod následkom sankcie v iných prípadoch. Uzatvorením Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 pre rok 2015 viedla k opačným účinkom ako predvída § 4 ods. 3 Zákona o podpore, čo žalovaný musel vedieť. Ustanovenie § 4 ods. 3 Zákona o podpore nemá kogentný charakter a predstavuje súkromnoprávnu sankciu. Ak by žalobca aj neoznámil pred uzatvorením Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 uplatnenie podpory žalovanému pre rok 2015, neodporuje to a nie je v nesúlade so všeobecne záväznými predpismi a Zákonom o podpore.

28.2. Zmluva o dodávke a doplatku 2015 a aj návrh na jej uzavretie jasne vyjadrujú a dokumentujú výslovný a bezvýhradný prejav vôle žalovaného uzavrieť po 15.8.2014 uvedenú zmluvu tak, aby táto celá nadobudla účinnosť už od 1.1.2015, čo znamená aj to, že žalovaný bude žalobcovi vyplácať doplatok už od 1.1.2015 a spoločnosť VSE bude z poverenia žalovaného odoberať elektrinu za cenu na straty od žalobcu už od 1.1.2015.

28.3. Ak by mala platiť argumentácia žalovaného (t.j. že Zmluva o dodávke a doplatku 2015 upravuje poskytovanie podpory striktnie iba v rozsahu a za podmienok Zákona o podpore a zároveň, že táto zmluva neobsahuje také ustanovenie, ktoré by sa odchyľovalo alebo by vylučovalo pre rok 2015 uplatnenie § 4 ods. 3 Zákona o podpore), potom by muselo byť ustanovenie Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 o jej celej účinnosti od 1.1.2015 interpretované iba tak, že celá a bezvýhradná účinnosť spomenutej zmluvy od 1.1.2015 sa v roku 2015 týka iba prevzatia zodpovednosti za odchýlku a nie aj doplatku a dodávky elektriny za cenu na straty, čo však z návrhu spomenutej zmluvy, z jej uzavretej verzie a ani zo sprievodnej komunikácie žalovaného a žalobcu vôbec nevyplýva a taktiež, že takáto neprímerane zužujúca interpretácia nie je možná a viedla by priam k zmene, resp. k prepísaniu Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 v porovnaní s prejavom vôle, ktorý je v nej jasne a jednoznačne obsiahnutý ohľadne jej celej a bezvýhradnej účinnosti už od 1.1.2015.

28.4. Žalovaný až v priebehu konania začal tvrdiť, že takéto zmluvy boli uzavreté v rámci „celoplošného prezmluvnenia“ všetkých výrobcov elektriny z OZE bez rozdielu, či títo splnili povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore na rok 2015, čo ale z návrhu Zmluvy o dodávke a doplatku 2015, z jej uzavretej verzie a ani zo sprievodných listov žalovaného zo dňa 10.10.2014 a 10.12.2014 doručených žalobcovi, nevyplýva, pričom týmto žalovaný zároveň uznal, že Zmluva o dodávke a doplatku 2015 obsahuje prejav vôle k poskytovaniu podpory pre žalobcu na rok 2015 bez ohľadu na to, či si žalobca splnil predmetnú oznamovaciu povinnosť alebo nie.

28.5. Žalobca zotrval na tvrdeniach, že dôkazné bremeno, či v poštovej zásielke č. D. bolo žalobcovo oznámenie o uplatnení podpory na rok 2015, zaťažuje žalovaného v dôsledku: (i) uznania záväzku, (ii) podstatnej časovej a navyiac aj kauzálnej a vecnej súvislosti a (iii) zmarenia možnosti uniesť dôkazné bremeno žalobcu žalovaným. Vlastné úkony žalovaného po 15.8.2014 vzhľadom na svoju jednoznačnú časovú súvislosť a kauzálnu súhlasnú nadväznosť spôsobujú prenos dôkazného bremena na žalovaného.

28.6. Žalobca namietal, že žalovaný do 15.8.2014 nevedel a nezabezpečoval evidenciu obsahu jemu doručených poštových zásielok úplným a hodnoverným spôsobom (s dopadom na možnosť preukazovania skutočného a úplného obsahu doručených zásielok) a napriek významným dôsledkom, ktoré pripisoval sám oznámeniam výrobcov elektriny z OZE o uplatnení podpory na rok 2015, týmto nevenoval náležitú, resp. osobitnú pozornosť a starostlivosť pri ich evidovaní. Uvedené bolo preukázané svedeckou výpoveďou A. G., čo konštatoval aj Krajský súd v Košiciach v uznesení z 28.6.2019, sp.zn. 2Cob/137/2018.

28.7. Splnenie alebo nespĺnenie povinnosti žalobcu podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore pre rok 2015 je podľa žalobcu irelevantné aj s poukazom na ustanovenie § 18e ods. 1 Zákona OZE, keďže zariadenie žalobcu bolo uvedené do prevádzky dňa 26.4.2011 a podľa uvedeného ustanovenia bolo potrebné vo vzťahu k zariadeniu žalobcu aplikovať iba tie podmienky podpory výroby elektriny z OZE, ktoré boli dané právnou úpravou účinnou pred 1.1.2014, pričom podľa takejto právnej úpravy (účinnnej

pred 1.1.2014) boli podmienky podpory (t.j. nadobudnutého práva a nároku na podporu) definované nielen v § 3 Zákona o podpore OZE, ale aj v § 4 ods. 2 písm. a) a b) v spojení s § 4 ods. 3 Zákona o podpore, nie však už v § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore.

28.8. Žalobca ďalej namietal, že odôvodnenie napadnutého rozsudku nevyhovuje kritériám podľa § 220 ods. 2 resp. aj ods. 3 CSP, pretože: (a) neuvádza všetky dôkazy, ktoré označil žalobca za účelom preukázania svojich tvrdení a najmä neuvádza, prečo niektoré z týchto dôkazov nevykonal resp. nevzal do úvahy (napr. prečo nevzal do úvahy svedecké výpovede p. A. H. a p. A. G.); (b) neuvádza náležite a neobjasňuje reakciu súdu prvej inštancie na niektoré podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty žalobcu (napr. tie, ktoré sa týkajú právnej podstaty tohto sporu a ktoré súvisia s predmetom a rozsahom právnej úpravy danej Zákom OZE a jej účelom, s dispozitívnou povahou ustanovenia § 4 ods. 3 Zákona OZE, s platnosťou a záväznosťou Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 pre rok 2015 uzavretej po 15.8.2014 s jej dohodnutou celou a bezvýnimčnou účinnosťou od 1.1.2015, so závermi rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 10Cb/287/2014-471 zo dňa 21.11.2017, s prenosom dôkazného bremena v dôsledku existencie podstatnej časovej a aj vecnej a kauzálnej súhlasnej nadväznosti ako aj zmarenia možnosti unesenia dôkazného bremena); (c) neobsahuje žiadnu reakciu súdu prvej inštancie vo vzťahu k svedeckej výpovedi p. A. G. a p. A. H., k nespoľahlivosti evidencie obsahu doručených zásielok žalovanému, k argumentácii žalobcu o potrebe interpretácie návrhu a aj samotnej Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 podľa § 266 ObchZ a k podstatnej časti argumentácie žalobcu o prenose dôkazného bremena; (d) neobsahuje vysvetlenie myšlienkového postupu súdu prvej inštancie pri prijímaní jeho právnych záverov a iba cituje ustanovenia právnych predpisov a časti textov niektorých súdnych rozhodnutí nezohľadňujúc, že sa v podstatnej časti nejedná o rozhodnutia najvyšších súdnych autorít.

28.9. Žalobca ďalej namietal, že súd prvej inštancie pripísal skutočnú relevanciu iba (zjavne nepresnému) záznamu v evidencii podateľne žalovaného, ale vôbec sa nevysporiadal: (a) s tým, že predmetný záznam je nepresný, keďže uvádza, že obsahom doručenej poštovej zásielky bola iba „fa 005/14“; (b) s dôkazmi o tom, že takáto evidencia vedená pre žalovaného nezabezpečovala správne a úplné záznamy o obsahu prijatých poštových zásielok, ak ich obsahom bolo viacero listín; a ani (c) so svedeckou výpoveďou p. A. H., ktorá jasne potvrdila, že pripravila oznámenie o uplatnení podpory za žalobcu pre rok 2015 a že do obálky vložila predmetné oznámenie o uplatnení podpory za žalobcu pre rok 2015 spolu s faktúrou a jej prílohou a takúto zásielku podala na poštovú prepravu, kde takáto poštová zásielka bola žalovanému aj doručená dňa 5.6.2014.

28.10. Žalobca namietal, že súd prvej inštancie taktiež ignoroval záver právoplatného zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Cob/137/2018 vo vzťahu k svedeckej výpovedi A. G., ktorá jednoznačne uviedla, že v prípade, ak v doručenej zásielke bola faktúra a ešte iné listiny, podateľňa evidovala iba príjem samotnej faktúry. Zároveň ignoruje svedeckú výpoveď A. H., ktorá potvrdila, že zásielku s obsahom oznámenia o uplatnení podpory na rok 2015 za žalobcu pripravila a odovzdala na poštovú prepravu.

28.11. Žalobca uviedol, že neporušil žiadnu právnu povinnosť, keď predmetný formulár zaslal v zásielke spolu s inými listinami. Súd prvej inštancie nesprávne zúžil posudzovanie splnenia oznamovacej povinnosti žalobcu podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore formalisticky a čisto iba na skúmanie preukázania samotného fyzického aktu doručenia predmetného oznámenia, ktoré bolo odoslané na adresu žalovaného v doporučenej poštovej zásielke spolu s inými listinami. Súd prvej inštancie sa dostatočne nevysporiadal so zjavne nepresným záznamom v evidencii podateľne činnej pre žalovaného. Súd prvej inštancie ignoroval a sponchyboval iba tvrdenia a dôkazy žalobcu a nevysporiadal sa s argumentáciou žalobcu uvádzanou v konaní predpísaným spôsobom, čím došlo k odňatiu práva žalobcu konať pred súdom a dozvedieť sa o skutočných príčinách napádaného rozsudku.

28.12. Žalobca zvýraznil, že Zákon o podpore upravoval iba prevádzkovateľmi regionálnych distribučných sústav povinne poskytovanú podporu (na ktorú vzniklo právo a nárok výrobcom elektriny po splnení zákonom stanovených predpokladov), ktorej poskytovanie bolo prevádzkovateľom regionálnych distribučných sústav následne kompenzované, zároveň ale nebránil a nezakazoval, aby sa títo prevádzkovatelia alebo ním poverené osoby dobrovoľne zaviazali k poskytnutiu podpory aj bez splnenia Zákom o podpore daných predpokladov, pričom v takýchto prípadoch im ale neboli náklady na takúto podporu kompenzované.

28.13. Formulácia § 4 ods. 2 písm. c) a § 4 ods. 3 Zákona o podpore nehovorí nič o nemožnosti, resp. o zákaze odchýlného súkromnoprávneho (autonómneho) zmluvného dojednaní. Právna úprava neustanovuje žiaden výslovný zákaz dohody, podľa ktorej by sa nárok na podporu priznal aj v prípadoch nesplnenia oznamovacej povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore a dokonca, ak by takýto zákaz Zákon o podpore stanovoval, musel by byť aj tak skúmaný jeho účel. Povahu a účel právnej normy obsiahnutej v ustanoveniach § 4 ods. 2 písm. c) a § 4 ods. 3 Zákona o podpore je

potrebné vidieť z celkového pohľadu právnej úpravy Zákona o podpore. Účel Zákona o podpore je obmedzený práve iba na zabezpečenie povinnej (zo zákona nárokovateľnej) podpory prostredníctvom zákonnej kontraktáčnej povinnosti kde podľa § 5 ods. 1 Zákona o podpore iba náklady na takúto povinnú (zo zákona nárokovateľnú) podporu sú následne prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy kompenzované, resp. zohľadňované v cenovom konaní pred ÚRSO. Ani novelizovaná právna úprava ustanovenia § 4 ods. 3 Zákona OZE (s jeho účinnosťou od 1.1.2014) nezakazuje dohodnutie poskytovania podpory, ak nie sú naplnené predpoklady podľa Zákona OZE, pretože ňou sledovaný cieľ (minimalizovanie nárastu cien elektriny pre koncových odberateľov) je v nevyhnutnej miere zabezpečený práve tým, že iba náklady na (zo zákona) povinnú podporu sa premietajú do konečnej ceny elektriny koncových odberateľov v rámci TPS (pričom náklady na inú dohodnutú podporu sa do uvedenej ceny nepremietajú a tieto znáša poskytovateľ podpory sám). Dôsledkom prípadného nastúpenia súkromnoprávnej sankcie podľa § 4 ods. 3 Zákona o podpore (v jeho znení účinnom od 1.1.2014) je teda to, že ak nie je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona OZE pre konkrétny rok, potom právo na povinnú podporu pre tento rok zostáva vo sfére naturálneho záväzku. Takýto naturálny záväzok však z povahy veci môže byť predmetom ďalšej súkromnoprávnej dispozície zúčastnených strán. Konštatovanie napadnutého rozsudku, že mechanizmus sankcie podľa § 4 ods. 3 Zákona OZE (v jeho znení účinnom od 1.1.2014) sa uplatňuje „ex lege“ a preto žalobcovi zanikli (resp. nevznikli) žalované nároky, je nesprávny. Z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. PL. ÚS 50/2015-148 jednoznačne vyplýva, že „ex lege“ následok bol spojený iba s ustanovením § 4 ods. 3 Zákona o podpore v jeho znení účinnom pred 1.1.2014. Teda, ak sa v súvislosti so sankciou vyjadrenou v § 4 ods. 3 Zákona o podpore (v jeho znení účinnom od 1.1.2014) niekde (reziduálne) hovorí, že táto nastupuje „ex lege“, potom uvedené znamená (a správne môže znamenať) iba vyjadrenie súkromnoprávnej povahy tejto sankcie, ktorú je možné v rámci autonómnej vôle súkromnoprávných subjektov zmeniť, resp. účinne negovať.

28.14. Záver súdu prvej inštancie o kogentnej povahe právnej normy obsiahnutej v § 4 ods. 2 písm. c) v spojení s § 4 ods. 3 Zákona o podpore nie je správny, a to s poukazom na nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 50/2015, ktorý uvádza, že „súkromnoprávna úprava má mať primárne dispozitívny charakter a len v nevyhnutných prípadoch kogentný charakter.“ Ustanovenie § 4 ods. 3 Zákona OZE nehovorí nič o nemožnosti, resp. o zákaze odchylného súkromnoprávneho (autonómneho) zmluvného dojednania. Právna úprava teda neustanovuje žiaden výslovný zákaz dohody, podľa ktorej by sa právo na podporu priznalo aj v prípadoch nesplnenia oznamovacej povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore OZE.

28.15. Žalobca zotrval na svojej argumentácii uvádzanej v konaní na súde prvej inštancie, že vzhľadom na Zmluvu o dodávke a doplatku 2011, vedomosti žalovaného, či bude alebo nebude poskytovať žalobcovi povinnú podporu v roku 2015 Zákona OZE, uzavretiu Zmluvy o dodávke a doplatku 2015, informovaní žalobcu o fakturácii podpory pre rok 2015 bolo a je potrebné právne kvalifikovať ako uznanie záväzku s dôsledkami podľa § 192 C.s.p. Žalobca už v konaní pred súdom prvej inštancie osobitne zdôrazňoval rozdiel medzi uznaním záväzku podľa Obchodného zákonníka a uznaním dlhu podľa Občianskeho zákonníka a aj to, že uznávaný záväzok nemusí mať peňažnú povahu, ale môže predstavovať (aj) záväzok nepeňažnej povahy. Ak za situácie, kedy existovala medzi žalobcom a žalovaným platná a účinná Zmluva o dodávke a doplatku 2011 uzavretá na dobu neurčitú do budúcnosti – teda aj pre rok 2015 (a kedy muselo byť žalovanému už aj zrejmé, či si žalobca uplatnil u neho právo na podporu pre rok 2015 a teda zároveň mu aj muselo byť zrejmé, či bude povinný takúto podporu pre rok 2015 žalobcovi poskytovať, resp. či bude aj spoločnosť VSE z jeho poverenia k tomu spolu-povinná), žalovaný navrhol účinnosť Zmluvy o dodávke a doplatku práve od 1.1.2015, uvedeným deklaroval (t. j. uznal) existenciu jeho záväzku poskytovať žalobcovi uplatnenú podporu pre rok 2015 (od 1.1.2015) vyplývajúceho zo Zmluvy o dodávke a doplatku 2011 (ktorá bola ku dňu 10.10.2014 a aj ku dňu 9.12.2014 resp. aj ku dňu 10.12.2014 platná a účinná).

28.16. Žalobca ďalej namietal, že súd prvej inštancie vychádzal z toho, že: „Žalovaný v konaní predložil predmetný list bez dátumu vyhotovenia. Žalovaný si predmetný doklad prevzal na pošte dňa 05.12.2014 (čiže po 15.08.2014). Tunajší súd už vykonal dokazovanie k obsahu zásielky v konaní sp. zn. 26Cb/128/2015, kde z odôvodnenia rozsudku jednoznačne vyplynulo, že obsahom doručovanej zásielky č. D. bola iba faktúra č. 005/2014.“ Žalobca poukázal na to, že citovaný text je zmätočný, pretože konanie vedené na súde prvej inštancie pod sp. zn. 26Cb/128/2015 sa netýkalo žalobcu, ale inej spoločnosti a v konaní sp. zn. 26Cb/128/2015 išlo o preukázanie inej poštovej zásielky (č. D.) a nie teda poštovej zásielky č. D.. Vo vzťahu k tomu uviedol, že v konaní tvrdil a dokladoval, že si svoju oznamovaciu povinnosť o uplatnení podpory na rok 2015 riadne a včas splnil a jasne deklaroval, že oznámenie o uplatnení podpory musel zaslať ešte aj následne v decembri 2014, pretože bol o to požiadaný telefonicky

pánom D.. Oznámenie zaslané žalovanému dňa 3.12.2014 a doručené 5.12.2014 predstavovalo práve toto následné zaslanie oznámenia na žiadosť žalovaného (spomenutého zamestnanca žalovaného– pána D.).

29. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť ako vecne správny. Uviedol, že napadnutý rozsudok je zrozumiteľný, jasný a riadne odôvodnený. Súd prvej inštancie sa v jeho odôvodnení dostatočne vysporiadal so všetkými skutočnosťami významnými pre rozhodnutie vo veci samej a svoje právne úvahy a posúdenia náležite zdôvodnil. Poukázali na skutočnosť, že právo na spravodlivý súdny proces nie je možné vykladať tak extenzívnym výkladom, že by bol súd povinný reagovať na každý argument ktorejkoľvek zo strán sporu.

29.1. Pokiaľ ide o základnú spornú otázku konštatoval, že súd prvej inštancie v odseku 44. odôvodnenia napadnutého rozsudku správne ustálil, že pre rozhodnutie vo veci samej je právne významná iba skutočnosť, či žalobca doručil/nedoručil žalovanému formulár „Predpokladaná ročná charakteristika dodávky vyrobenej elektriny v roku 2015“ zo dňa 29.05.2014, pretože takúto povinnosť mu bez akýchkoľvek pochybností ukladá § 4 zákona o podpore OZE. Súd prvej inštancie preto správne zameral svoje dokazovanie, právne posúdenie aj odôvodnenie svojho rozhodnutia na posudzovanie skutočností, dôkazov a argumentácií smerujúcich k posúdeniu (ne)splnenia povinnosti žalobcu v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore OZE voči žalovanému.

29.2. Aplikácia Zákona OZE, predovšetkým ustanovení § 4 ods. 2 písm. c) a § 4 ods. 3 Zákona OZE, predstavuje základné materiálne východiskové meritum veci, ktorým sa súd prvej inštancie nesporne zaoberal v odôvodnení svojho napadnutého rozsudku, pričom vykonaným dokazovaním bolo spoľahlivo zistené, že na strane žalobcu podmienky pre poskytnutie podpory v žalovanom období splnené neboli, a preto súd prvej inštancie dospel k správne mu záveru o nedôvodnosti uplatneného nároku žalobcu, čo sa správne premietlo do napadnutého výroku napadnutého rozsudku v podobe zamietnutia žaloby.

29.3. Vo vzťahu k správnosti záverov súdu prvej inštancie o nepreukázaní splnenia povinnosti žalobcu podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o OZE a k preukazovaniu obsahu zásielky č. D. uviedol, že súd prvej inštancie zrejme chybou v písaní v bode 45. odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol odkaz na konanie vedené pod sp. zn. 26Cb/128/2015 a nie sp. zn. 33Cb/70/2015, ktoré sa týka totožného žalobcu a totožnej zásielky. Zásielka s podacím číslom RP 909909977SK zo dňa 03.06.2014, na ktorú žalobca odkazuje, neobsahovala podanie, z ktorého by vyplývalo, že jeho úmyslom bolo splnenie si povinnosti v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) Zákona OZE. Predmetná zásielka obsahovala výlučne faktúru č. 005/2014 s jej povinnou prílohou, originály ktorých dokumentov boli predložené tunajšiemu súdu vo všetkých konaniach medzi stranami sporu k nahliadnutiu, a fotokópie ktorých dokumentov tvoria obsah súdneho spisu. Oznámenie datované 29.05.2014, ktoré predložil do súdneho spisu žalobca, sa do dispozičnej sféry žalovaného nikdy nedostalo. Do dispozičnej sféry žalovaného sa dostalo len oznámenie o predpokladanej charakteristike dodávky bez bližšieho dátumu a podpisu, ktoré bolo obsahom zásielky doručenej žalovanému dňa 05.12.2014

29.4. Žalovaný zdôraznil, že žalobca svoje tvrdenie, že ním predložené oznámenie o predpokladanej charakteristike dodávky vyrobenej elektriny v roku 2015 zo dňa 29.05.2014 sa dostalo do dispozičnej sféry žalovaného, v priebehu celého konania nepreukázal; takýto právny úkon žalobcu teda nie je možné považovať v zmysle § 45 ods. 1 OZ za perfektný a povinnosť žalobcu v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) Zákona OZE teda nie je možné považovať za splnenú. Žalovaný naopak poukázal na to, že v konaní jednoznačne preukázal, že zásielka s podacím číslom D. XXXXXXXXXXXX zo dňa 03.06.2014 obsahovala výlučne faktúru č. 005/2014 s jej povinnou prílohou, a to jednak (i) predloženým originálom zásielky s podacím číslom D. XXXXXXXXXXXX s obálkou ako aj (ii) zápisom v knihe doručenej pošty žalovaného.

29.5. Vo vzťahu k svedeckej výpovedi svedkyne H. zdôraznil, že predmetná svedecká výpoveď bola posudzovaná zo strany súdu prvej inštancie ako aj Krajského súdu v Košiciach, pričom bolo vyhodnotené, že táto nie je spôsobilá preukázať, že žalobca predložené oznámenie reálne odoslal a doručil do dispozičnej sféry žalovaného. Navyiac poukázal, že tvrdenia svedkyne nie sú podložené žiadnymi inými dôkazmi, práve naopak, obsah výpovede je jednoznačne vyvrátený: (i) originálom doručenej zásielky a (ii) výpisom z knihy doručenej pošty žalovaného ako aj (iii) zoznamami a odpoveďami ÚRSO na infožiadosti strán sporu ako aj samotného súdu a (iv) rozdielnym spôsobom plnenia povinnosti a zasielania zásielok žalobcom žalovanému v predchádzajúcich rokoch 2011, 2012 a 2013.

29.6. Vo vzťahu k námietkam žalobcu o tom, ako fungovala podateľňa žalovaného, žalovaný zdôraznil, že pracovníčky podateľne žalovaného vedeli, ako oznámenie o predpokladanej charakteristike dodávky elektriny a uplatnení podpory vyzerá, toto tlačivo poznali a dokázali ho rozlíšiť od akýchkoľvek iných dokumentov ako aj od prílohy k faktúre a k akýmkoľvek iným dokumentom. Svedecká výpoveď p. G.

ako aj vedenie podateľne boli predmetom posudzovania zo strany Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom súdom prvej inštancie pod sp. zn.: 33Cb/70/2015 ako aj v ďalších konaniach, kde nebolo konštatované, že by podateľňa pri zápise spornej zásielky žalobcu zlyhala a nebol žalobcom preukázaný iný obsah zásielky. Ako správne konštatuje Krajský súd v Košiciach v rozsudkoch sp. zn.: 3Cob/98/2022, sp. zn.: 3Cob/126/2022, sp. zn.: 4Cob/179/2022 a sp. zn.: 4Cob/180/2022, rovnako ani v tomto konaní vo veci samej nebolo preukázané, že práve pri preberaní spornej zásielky žalobcu (a sporných zásielok so žalobcom prepojených subjektov) došlo k chybám pri evidencii zásielky.

29.7. Vo vzťahu k váhe spornej zásielky uviedol, že bez ohľadu na to, či sporná zásielka obsahovala len faktúru č. 005/2014 a jej povinnú prílohu, t.j. 2 listy formátu A4, alebo táto obsahovala faktúru č. 005/2014 a jej povinnú prílohu a údajné žalobcom predložené oznámenie o predpokladanej charakteristike dodávky vyrobenej elektriny pre rok 2015, t.j. 3 listy formátu A4, váha spornej zásielky by ani v jednom z uvedených prípadov nedosahovala hmotnosť 0,050 kg, a preto údaj na podacom lístku strana 16. z 41 k spornej zásielke uvádzajúci hmotnosť zásielky 0,050 kg, nie je správny a tento nezodpovedá reálnej váhe zásielky.

29.8. Vo vzťahu k dôkaznému bremenu k preukazovaniu splnenia povinnosti žalobcu v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) Zákona OZE uviedol, že súd prvej inštancie správne uzavrel, že dôkazné bremeno vo vzťahu k preukazovaniu splnenia povinnosti žalobcu voči žalovanému zaťažuje samotného žalobcu a zdôraznil, že nemohlo byť povinnosťou žalovaného, aby tento dokazoval nedoručenie oznámenia žalobcu o predpokladanej charakteristike dodávky datovaného 29.5.2014 v rámci listovej zásielky s podacím číslom RP 909909977SK zo dňa 03.06.2014.

29.9. Vo vzťahu k tomu, že mal žalovaný uznať záväzok uzavretím zmluvy účinnnej od 1.1.2015, poukázal na závery Krajského súdu v Košiciach uvedené v rozsudkoch sp. zn. 4Cob/180/2022 a sp. zn. 4Cob/179/2022. Zdôraznil, že v prípade zmluvy o dodávke a doplatku nie je naplnená žiadna z požiadaviek uznania záväzku, a preto zmluvu o dodávke a doplatku nie je možné považovať za uznanie záväzku v zmysle § 323 ods. 1 Obchodného zákonníka.

29.10. Žalovaný poukázal na to, že žalobcom prezentovaná konštrukcia o obsahu zmluvy a o tom, že jej predmetom mala byť údajne aj podpora nad rámec stanovený Zákonom o OZE, je v priamom rozpore so samotným textom zmluvy o dodávke elektriny a doplatku, z ktorej znenia je jednoznačne zrejmé, že predmetom zmluvy o dodávke elektriny a doplatku je výlučne podpora vyrobenej a dodanej elektriny v rozsahu a za podmienok stanovených všeobecne záväznými právnymi predpismi, t.j. v rozsahu stanovenom Zákonom o podpore OZE. Zmluva o dodávke elektriny, zodpovednosti za odchýlku a doplatku je len prostriedok, prostredníctvom ktorého si žalovaný plní svoje Zákonom o OZE stanovené povinnosti voči konkrétnym výrobcem elektriny. Reálne nadobudnutie nároku na podporu v zmysle § 4 ods. 1 písm. b) a c) Zákona o OZE konkrétnym výrobcem elektriny (vrátane žalobcu) v tom-ktorom kalendárnom roku, je podmienené riadnym a včasným splnením všetkých Zákonom o OZE a prevádzkovým poriadkom žalovanému stanovených povinností, vrátane povinnosti v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o OZE.

29.11. Žalovaný zdôraznil, že ani predmetom pôvodného zmluvného vzťahu od roku 2011 uzavretého medzi žalobcom a žalovaným nikdy nebolo poskytovanie podpory nad rámec a nad rozsah stanovený Zákonom o OZE, ale predmetom vzájomného vzťahu medzi žalobcom a žalovaným bolo vždy aj na základe predchádzajúceho zmluvného vzťahu, výlučne poskytovanie podpory v rozsahu stanovenom Zákonom o OZE a za podmienok stanovených zákonom o OZE.

29.12. Vo vzťahu k charakteru § 4 ods. 3 Zákona o OZE ako kogentnému alebo dispozitívnemu ustanoveniu poukázal na to, že žalovaný nikdy neprejavil vôľu sa od citovaného ustanovenia odchýliť alebo jeho aplikáciu voči žalobcovi úplne vylúčiť, preto vyriešenie žalobcom nastolenej otázky posudzovania kogentnej/ dispozitívnej povahy § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o OZE a § 4 ods. 3 Zákona o OZE, nie je rozhodujúce pre predmet sporu a nie je spôsobilé ovplyvniť výsledok sporu.

29.13. Vo vzťahu k aplikácii § 18e Zákona o OZE uviedol, že k aplikácii tohto ustanovenia už dlhodobo existuje ustálený právny názor zo strany samotného Ústavného súdu SR v jeho náleze sp. zn.: PL. ÚS 50/2015 ako aj zo strany Najvyššieho súdu SR v jeho uznesení sp. zn.: 2Obdo/18/2018 a ďalších naň nadväzujúcich rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR, ktoré boli preskúmané a potvrdené aj zo strany Ústavného súdu SR a tento je dlhodobo rešpektovaný zo strany odvolacieho súdu ako aj zo strany samotného súdu prvej inštancie a argumentácia žalobcu je v tomto smere prekonaná.

30. Žalobca v odvolacej replike uviedol, že argumentácia uvedená vo vyjadrení k odvolaniu je nesprávna a účelová. Zároveň odvolaním namietané nedostatky odôvodnenia napadnutého rozsudku nemôže žalovaný zhojiť vo svojom vyjadrení k odvolaniu. Pokiaľ žalovaný poukazoval na uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Obdo/12021 a 4Obdo/76/2022, žalobca nesúhlasí s argumentáciou žalovaného, že

ak týmito uzneseniami boli zrušené iba potvrdzujúce rozsudky odvolacieho súdu a nie aj rozsudky súdu prvej inštancie, potom nie sú závery súdu prvej inštancie o zamietnutí žalôb v predmetných veciach dotknuté. K rozhodnutiu vo veci vedenej pod sp. zn. 33Cb/70/2015, ktoré bolo potvrdené odvolacím súdom v konaní pod sp. zn. 3Cob/98/2022 žalobca uviedol, že žalovaný opomenul uviesť, že toto rozhodnutie je predmetom dovolacieho prieskumu pre totožné vady, ktoré boli prítomné aj v predošlom rozsudku odvolacieho súdu sp. zn. 3Cob/41/2019. Poukázal tiež, že predmetom dovolacieho prieskumu sú aj rozhodnutia vydané v konaniach vedených pod sp. zn. 3Cob/126/2022, 4Cob/179/2022 a 4Cob/180/2022. Žalobca zotrval na už uvádzaných skutkových tvrdeniach o prenose dôkazného bremena na žalovaného, uznania záväzku zo strany žalovaných, preukázaní splnenia oznamovacej povinnosti žalobcom, resp. zmarenia unesenia dôkazného bremena žalobcu žalovaným, nesprávneho hodnotenia výpovede A. H. v spojení s nedôsledným fungovaním podateľne činnej pre žalovaného a (ne)aplikácie § 18e ods. 1 Zákona o podpore v spore.

31. Žalovaný v odvolacej duplike uviedol, že žalobca v odvolacej replike okrem svojho názoru o údajnej nedôvodnosti a nesprávnosti argumentácie žalovaného, neuvádza žiadne nové skutočnosti. Zdôraznil, že zo záverov zrušujúcich uznesení Najvyššieho súdu sp. zn. 4Obdo/76/2022 a sp. zn. 1Obdo/1/2021, na ktoré žalobca poukázal nevyplýva, že argumentácia žalobcu je správna a nesprávne sú závery odvolacieho súdu, ktoré rozsudky boli zrušené výlučne z dôvodu nedostatočného odôvodnenia. Vo zvyšku zotrval na svojej argumentácii uvádzanej v priebehu konania.

32. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalobcu, ktoré bolo podané v zákonnej lehote, oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania, pretože nejde o také odvolanie proti rozhodnutiu, na prejednanie ktorého je potrebné nariadiť odvolacie pojednávanie podľa § 385 ods. 1 C.s.p. Odvolanie prejednal podľa § 379 - § 385 C.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

33. Rozsudok odvolacieho súdu bol v zmysle § 378 ods. 1 a § 219 ods. 1 C.s.p. odvolacím súdom verejne vyhlásený, čo bolo podľa § 219 ods. 3 C.s.p. oznámené na úradnej tabuli krajského súdu.

34. Žalobca podanie odvolania odôvodnil dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) C.s.p. Odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

35. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. t.j., že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces je daný vtedy, ak súd porušil ktorékoľvek procesné právo strany sporu, pričom musí ísť o také pochybenie vo vzťahu k celému konaniu, že z dôvodu takého pochybenia súdu sa javí byť nespravodlivým celé konanie. Do obsahu práva na spravodlivý proces patrí aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

36. K odvolaciemu dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. d) C.s.p., odvolací súd uvádza, že inou vadou sa rozumie také porušenie procesných predpisov, ktoré mohlo mať vplyv na výrok napadnutého rozhodnutia. Ide predovšetkým o porušenie procesných práv účastníka, ktoré nemožno podradiť pod § 365 ods. 1 písm. a), b), c) C.s.p., ale ich dôsledok sa mohol (nemusel) prejavíť vo výsledku konania formulovanom vo výroku súdneho rozhodnutia vo veci samej.

37. Skutkovým zistením, ktoré nemá oporu vo vykonanom dokazovaní /§ 365 ods. 1 písm. f) C.s.p./ je výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ust. § 191 ods. 1 C.s.p., v zmysle ktorého dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Skutkové zistenie nemá oporu vo vykonanom dokazovaní vtedy, ak súd vezme do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov nevyplývajú a v konaní ani inak nevyšli najavo, alebo vtedy, ak neprihliadne na rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli preukázané vykonanými dôkazmi, alebo vyšli za konania najavo, alebo vtedy, ak sa v ním vykonanom hodnotení dôkazov alebo poznatkov, ktoré vyšli v konaní najavo vyskytne logický rozpor. Skutkové zistenie nemá v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní vtedy, ak sa týka takých podstatných skutočností, ktoré boli významné z hľadiska hmotnoprávneho posúdenia veci.

38. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p. je daný vtedy, ak rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Právnym posúdením je myšlienkový postup súdu a z neho vyplývajúce závery pri výklade právnych predpisov a pri ich aplikácii na zistený skutkový stav. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak súd posúdil vec podľa normy, ktorá na daný skutkový stav nedopadá, alebo právnu normu síce určil správne, avšak nesprávne ju interpretoval, alebo ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

39. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením. Posúdil, či súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; či konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; či súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; či na zistený skutkový stav správne aplikoval príslušné právne predpisy; či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, a to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

40. Odvolací súd zhodnotil, že súd prvej inštancie presvedčivo a logicky odpovedal na každý relevantný argument vznesený v spore a odôvodnenie jeho rozhodnutia spĺňa kritéria vyžadované vyššími súdnymi autoritami pre zrozumiteľnosť a presvedčivosť súdneho rozhodnutia. Právne závery odvolaním napadnutého rozhodnutia sú v súlade s vykonanými skutkovými zisteniami. Napadnuté rozhodnutie pokiaľ sa týka rozsahu jeho odôvodnenia je v súlade s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ale aj čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

41. Z obsahu odvolania v zásade vyplýva, že žalobca nesúhlasí s právnymi závermi súdu prvej inštancie. Skutočnosť, že žalobca mal na vec odlišný názor a že rozhodnutie súdu prvej inštancie nebolo odôvodnené podľa jeho predstáv, nie je dostačujúcou bázou pre tvrdenia o nepreskúmateľnosti napádaného rozhodnutia a existencii vady v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p.

42. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver. Odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré odkazuje (§ 387 ods. 2 C.s.p.).

43. Na doplnenie a zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, k odvolaniu žalobcu a k podstatným tvrdeniam strán sporu v odvolacom konaní odvolací súd uvádza :

44. Z obsahu spisu je zrejmé, že žalobca si žalobou uplatňuje ako výrobca elektriny s právom na podporu v zmysle § 3 ods. 1 písm. b), c) Zákona o podpore s odôvodnením, že si splnil všetky povinnosti vyplývajúce zo zákona (resp. zmluvy uzatvorenej medzi stranami sporu). Súd prvej inštancie žalobcom uplatnený nárok preskúmal osobitne z hľadiska splnenia, resp. nesplnenia zákonných podmienok a osobitne zákonných povinností vyplývajúcich z právnej úpravy Zákona o podpore.

45. Medzi stranami bolo sporné a základnou spornou otázkou v predmetnom konaní je splnenie si zákonnej povinnosti žalobcu v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore vo vzťahu k výrobnému zariadeniu žalobcu, čo je nevyhnutné pre posúdenie riadneho a včasného splnenia povinnosti žalobcom voči žalovanému, pretože podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore je žalobca ako výrobca elektriny s právom na podporu povinný ÚRSO a prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy oznámiť uplatnenie podpory podľa § 3 ods. 1 písm. b) Zákona o podpore, vrátane predpokladaného množstva dodanej elektriny, vždy k 15. augustu na nasledujúci kalendárny rok. Ak by si žalobca nesplnil svoju povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore malo by to za následok, že si nemôže na elektrinu vyrobenú v danom zariadení na výrobu elektriny uplatniť právo na cenu elektriny na straty a doplatok za rok 2015.

46. Žalobca dôvodil, že si svoju oznamovaciu povinnosť voči žalovanému riadne a včas splnil prostredníctvom oznámenia doručeného žalovanému v poštovej zásielke č. D. zo dňa 3.6.2014 spolu s ďalšími dokumentmi, pričom predložil dôkaz o odoslaní takejto zásielky. Žalovaný namietal, že podateľňa činná pre žalovaného eviduje príjem uvedenej zásielky, avšak neeviduje, že by jej obsahom bolo predmetné oznámenie. Žalobca poukázal, že zo svedeckej výpovede pracovníčky

podateľne žalovaného v inom konaní vyplynulo, že evidencia obsahu prijatých zásielok neprebíha podľa formalizovaných pravidiel a je nepresná a nespoľahlivá. Zároveň odoslanie zásielky s oznámením o uplatnení podpory pre žalovaného mala potvrdiť svedkyňa A. H., ktorá k obsahu zásielky vypovedala v konaní vedenom pod sp. zn. 33Cb/70/2015.

47. Odvolací súd dospel k záveru, že žalobcom produkované dôkazy v konaní neboli spôsobilé preukázať, že riadne a včas splnil povinnosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore, keďže z evidencie prijatej pošty žalovaného bolo jednoznačne preukázané, že obsahom spornej zásielky bola iba faktúra č. 005/2014 a jej príloha, teda predmetná zásielka neobsahovala oznámenie o uplatnení podpory žalobcom na rok 2015. Nemožno z listinného dôkazu predloženého žalobcom, a to o obsahu svedeckej výpovede A. G. o spôsobe fungovania podateľne žalovaného dospieť k paušálnemu záveru, že táto vo všetkých prípadoch neevidovala doručení poštu (resp. neevidovala ju správne), keďže v prípade predmetnej spornej zásielky, je evidentné, že v prijatej pošte žalovaného bola zaznamenaná faktúra č. 005/2014. V tejto súvislosti odvolací súd zvyrazňuje, že odosielateľom predmetnej zásielky nebol žalobca ale tretí subjekt, ktorý jej obsahom zjavne sledoval iný účel ako splnenie povinnosti žalobcu podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore. Za takýchto okolností nie je možné pričítať na ťarchu žalovanému neobzretné správanie žalobcu, ktorý v konaní tvrdil, že súčasťou zásielky odosielanej tretím subjektom bolo aj práve oznámenie o uplatnení podpory na rok 2015. Preukázať tieto tvrdenia žalobcu neboli spôsobilé ani ním predložené ďalšie dôkazy, a to listinný dôkaz o obsahu výsluchu svedkyne A. H.. Na tomto mieste odvolací súd zdôrazňuje, že ani v spore vedenom pod sp. zn. 33Cb/70/2015 a na odvolacom súde pod sp. zn. 3Cob/98/2022, v ktorom svedkyňa H. vypovedala, súd na jej výpoveď neprihliadol a z jej výpovede pri ustálení skutkového stavu nevychádzal, keďže mal pochybnosti o vierohodnosti výpovede predmetnej svedkyne. Pochybnosti pritom neboli založené len na príbuzenskom vzťahu svedkyne a konateľa žalobcu, ale aj na nezrovnalostiach, ktoré svedkyňa vo výpovedi uviedla.

48. Je pravdou, že blízky vzťah svedkyne k strane sporu (resp. k jej štatutárnemu zástupcovi) sám o sebe nevyučuje hodnovernosť svedeckej výpovede, no hodnotiac dokazovanie (všetky vykonané dôkazy) spôsobom uvedeným v § 191 C.s.p., teda prihliadnuc na skutočnosť, že v knihe došej pošty žalovaného oznámenie evidované nie je (to, že sa mohla stať pri evidovaní občas nesprávne, neznamená, že sa tak stalo v prejednávanej veci), na skutočnosť, že rozdielna hmotnosť zásielok nepreukazuje, že vyššiu hmotnosť spôsobilo oznámenie, a že za predchádzajúce roky žalobca oznámenie zasielal samostatne a z evidencie prijatej pošty bolo preukázané, že obsah zásielky, o ktorej žalobca tvrdí, že ňou bola splnená povinnosť, neobsahoval oznámenie o uplatnení podpory žalobcom na rok 2015, nie je skutkové tvrdenie žalobcu preukázané s vysokou pravdepodobnosťou.

49. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu o zmätočnosti napadnutého rozhodnutia z dôvodu, že súd prvej inštancie v odseku 45. odôvodnenia napadnutého rozsudku sa odvolal na dokazovanie vykonané k obsahu zásielky v konaní vedenom pod sp. zn. 26Cb/128/2015, v ktorom bola predmetom dokazovania iná zásielka, odvolací súd udáva, že odvolaciemu súdu je známe z jeho činnosti, že obsah zásielky č. D. bol predmetom dokazovania v spore vedenom pod sp. zn. 33Cb/70/2015 a na odvolacom súde v konaní vedenom pod sp. zn. 3Cob/98/2022, preto má odvolací súd za to, že nesprávne v predmetnom odseku 45. odôvodnenia napadnutého rozsudku spočíva iba v písárskej chybe, kde namiesto správnej spisovej značky konania 33Cb/70/2015 je uvedená nesprávna spisová značka 26Cb/128/2015. Tento nedostatok však nie je spôsobilý vyvrátiť ani spochybníť skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

50. Odvolací súd dodáva, že ak by aj podateľňa činná pre žalovaného uviedla pri evidencii došej pošty počet listín, ktoré boli obsahom zásielky a tie by sa prípadne nezhodovali s počtom listín, z ktorých pozostáva faktúra č. 005/2014 s prílohou, uvedené by ešte spoľahlivo nepreukazovalo, že dokladom v nej chýbajúcim, ktorý je príčinou rozdielu v počte listov bolo práve podanie, ktorým si žalobca splnil svoju oznamovaciu povinnosť.

51. Žalobcom uvádzané dôkazy tak ani v časovej a vecnej súvislosti neboli podľa odvolacieho súdu spôsobilé preukázať a ani preniesť dôkazné bremeno o tvrdeniach žalobcu, že si riadne a včas splnil zákonnú povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore na žalovaného, tak ako k tomu napokon dospel aj súd prvej inštancie, a to práve s poukazom na obsah evidencie doručenej pošty žalovaného. Záver súdu prvej inštancie o tom, že tvrdenia žalobcu o splnení si zákonnej povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona OZE neboli v konaní preukázané je podporený aj oznámeniami ÚRSO na infožiadosti

žalobcu a žalovaného a tiež zoznamom ÚRSO o výrobcach s doplatkom na rok 2014 a 2015, z ktorých zhodne vyplýva, že žalobca bol zaradený medzi výrobcov, ktorý si povinnosť voči žalovanému nesplnil.

52. Ďalej odvolací súd uvádza, že s aplikáciou § 18e ods. 1 Zákona OZE sa vysporiadal Ústavný súd SR nálezom sp. zn. PL. ÚS 50/2015, v ktorom uviedol, že zavedenie nepravnej retroaktivity prostredníctvom nového znenia § 4 ods. 3 Zákona o podpore je z ústavného hľadiska nielen akceptovateľné, ale aj žiaduce, pričom mechanizmus tejto sankcie sa uplatní „ex lege“ a nie sú potrebné nejaké ďalšie rozhodnutia s tým, že sa jedná o súkromno-právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným. Ustanovenia o podpore v zmysle § 4 ods. 2 Zákona o podpore sú tak relevantné pre všetky subjekty, ktoré majú nárok na podporu, bez ohľadu na to, kedy boli uvedené do prevádzky.

53. Odvolací súd uvádza, že ustanovenie § 18e ods. 1 Zákona OZE sa výslovne viaže k podmienkam podpory výroby elektriny z obnoviteľných zdrojov energie a podpory výroby elektriny vysoko účinnou kombinovanou výrobou pri zariadení výrobcu elektriny, ktoré podmienky podpory výroby elektriny a spôsob podpory sú upravené v § 3 Zákona o podpore a preto nemôže byť ustanovenie § 18e ods. 1 aplikované aj na sankciu vyplývajúcu z ustanovenia § 4 ods. 3 Zákona o podpore v znení do 31.12.2018. Pre žalobcu platí len to, že podľa doterajších predpisov zostávajú zachované len podmienky podpory výroby elektriny. Nemožno podmienky podpory, ktoré sú upravené v § 3 zamieňať s ustanovením § 4, ktorý upravuje práva a povinnosti výrobcu elektriny. Z ustanovenia článku I. § 1, ktorý špecifikuje predmet úpravy, nepochybne vyplýva, že zákon ustanovuje jednak spôsob podpory a podmienky výroby /§ 1 písm. a)/ a jednak práva a povinnosti výrobcov /§ 1 písm. b)/. V nadväznosti na predmet úpravy potom § 3 Zákona o podpore bližšie konkretizuje spôsob podpory a podmienky podpory výroby elektriny a § 4 upravuje práva a povinnosti výrobcu elektriny. Zákon o podpore dôsledne odlišuje medzi podmienkami podpory a právami a povinnosťami výrobcov elektriny z obnoviteľných zdrojov. Ustanovenie § 3 citovaného zákona upravuje podmienky, ktoré je treba splniť, aby sa výrobca vôbec stal subjektom s právom na podporu. Pokiaľ podmienky splní, musí následne splniť povinnosti v zmysle § 4 citovaného zákona a v prípade porušenia niektorej z povinností uloženej subjektu s právom na podporu, je zákonom daná sankcia. Ustanovenie § 18e citovaného zákona iba upravuje, že podmienky podpory výroby elektriny v prípade zmeny podmienok, zostávajú pre žalobcu zachované. Teda, ak sa menia podmienky podpory, teda podmienky pre výrobcu, aby sa stal subjektom s právom na podporu a to po tom, ako sa žalobca takýmto subjektom stal, prípadné nové podmienky sa netýkajú v zmysle § 18e žalobcu ale len nových subjektov. Ustanovenie § 18e ods. 1 má teda väzbu k podmienkam podpory výroby elektriny, ktoré sú upravené v § 3 a nemá väzbu k § 4, v ktorom sú vyjadrené práva a povinnosti výrobcu elektriny, podľa znenia zákona do 31.12.2018. Vychádzajúc z uvedeného, ustanovenie § 18e ods. 1 Zákona o podpore nemôže byť aplikované aj na sankciu vyplývajúcu z ustanovenia § 4 ods. 3 Zákona o podpore v znení do 31.12.2018 a teda, že žalobca nemusí plniť povinnosti (notifikačnú povinnosť) v zmysle § 4 pod hrozbou sankcie. So zreteľom na uvedené súd prvej inštancie vec po právnej stránke posúdil správne, keď nepodriadil práva a povinnosti výrobcov podľa § 4 Zákona o podpore pod podmienky podpory podľa § 3 a neaplikoval na ne prechodné ustanovenie v § 18e ods. 1 Zákona o podpore. Je pravdou, že ústavný súd v náleze č. k. PL. ÚS 50/2015-148 výslovne neposudzoval výklad pojmu „podmienky podpory“, ale odvolací súd poukazuje na to, že ústavný súd v súvislosti s § 4 ods. 2 písm. a), b) a c) Zákona o podpore hovoril iba o povinnostiach výrobcov elektriny z obnoviteľných zdrojov energie, ustanovených týmto ustanovením zákona (porovnaj napr. str. 32, 39, 47 nálezu) a nie o podmienkach podpory.

54. Pokiaľ ide o Zmluvu o dodávke a doplatku 2015, ktorá nahradila Zmluvu o dodávke a doplatku 2011, z jej obsahu (a vzájomnej písomnej korešpondencie) nebolo zistené, že by si ňou zmluvné strany inak upravili práva a povinnosti oproti zákonnej úprave uvedenej v § 4 ods. 3 Zákona o podpore, resp. vylúčili účinky tohto zákonného ustanovenia. Naopak z uzatvorenej Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 jednoznačne vyplýva, že jej predmetom je výlučne podpora v rozsahu a za podmienok stanovených všeobecnými právnymi predpismi. Z uvedeného dôvodu je akákoľvek polemika strán o dispozitívnosti, resp. kogentnosti a možnosti sa odchýlenia od ustanovenia § 4 ods. 3 Zákona o podpore bez právneho významu. V konaní nebolo preukázané, že úmyslom, resp. vôľou žalovaných bolo poskytnúť žalobcovi podporu nad rámec zákonom stanoveného rozsahu. Nedôvodná v tomto smere je aj argumentácia žalobcu, že žalovaný uzatvorením Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 prejavil vôľu poskytnúť žalobcovi podporu na rok 2015, inak by takúto zmluvu so žalobcom neuzatvoril pri vedomosti o jeho nesplnení povinnosti podľa § 4 ods. 2 Zákona o podpore, keďže uvedená zmluva sa uzatvárala na celé obdobie podpory, bez ohľadu, či právo na podporu výrobcovi na daný rok (2015) zaniklo z dôvodu nesplnenia

zákonnej povinnosti. Odvolaciemu súdu je pritom známe z jeho rozhodovacej činnosti, tak ako to uviedol už súd prvej inštancie, že k uzatváraniu takýchto zmlúv zo strany žalovaných dochádzalo v roku 2014 celoplošne, so všetkými výrobcami s právom na podporu, bez rozdielu, či títo splnili povinnosť podľa § 4 ods. 3 Zákona o podpore na rok 2015, keďže sa uvedenou zmluvou malo regulovať celé obdobie podpory a nie len jeho jeden rok. Napokon Zmluvou o dodávke a doplatku 2015 boli upravené práva a povinnosti zmluvných strán nielen vo vzťahu k odberom elektriny prevádzkovateľom regionálnej distribučnej sústavy, do ktorej je zariadenie výrobcu elektriny pripojené za cenu elektriny na straty a doplatku (§ 3 ods. 1 písm. b/ a c/) ale aj prevzatím zodpovednosti za odchýlku prevádzkovateľom regionálnej distribučnej sústavy (§ 3 ods. 1 písm. d/), teda bez jej uzatvorenia s účinkami k 1.1.2015 by žalobca nemal nárok na takýto druh podpory.

55. Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu, že sprievodný list žalovaného zo dňa 10.10.2014 spolu s návrhom zmluvy, ďalej uzatvorenie Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 zo dňa 9.12.2014 a sprievodný list žalovaného zo dňa 10.12.2014, resp. samotné uzatvorenie Zmluvy o dodávke a podpore 2011, predstavujú uznanie záväzku žalovaného zodpovedajúceho právu žalobcu na poskytnutie podpory na rok 2015, odvolací súd uvádza, že je potrebné hodnotiť len to, čo je poznateľné z textu listiny. Nepochybne § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore stanovuje žalobcovi povinnosť oznámiť voči žalovanému dve skutočnosti, a to oznámiť uplatnenie podpory a oznámiť predpokladané množstvo dodanej elektriny. I keď predmetná zákonná úprava nestanovuje formu pre splnenie si týchto dvoch notifikačných povinností, musí byť preukázané, že tieto boli splnené, pričom listiny, na ktoré žalobca poukázal nemožno akceptovať ako dôkaz o tom, že žalobca si splnil povinnosti podľa § 4 ods. 2 Zákona o podpore v roku 2014, aby nestratil právo na podporu pre nasledujúci rok, t. j. pre rok 2015.

56. Podľa § 323 ods. 1 prvá veta Obchodného zákonníka, ak niekto písomne uzná svoj určitý záväzok, predpokladá sa, že v uznanom rozsahu trvá tento záväzok v čase uznania.

57. Odvolací súd konštatuje, že uznanie záväzku je teda zabezpečovacím inštitútom, a to v tom zmysle, že zlepšuje procesné postavenie veriteľa tým, že mu uľahčuje vymôcť splnenie pohľadávky (existencia záväzku sa v čase uznania predpokladá, pri súdnom spore dôkazné bremeno o neexistencii uznaného záväzku zaťažuje žalovaného). Uznanie záväzku (urobené dlžníkom) teda musí byť písomné, adresované veriteľovi a záväzok musí byť určený jednoznačne (bez špeciálnych požiadaviek na jeho určitosť). Právny úkon uznania môže byť súčasťou aj iných právnych úkonov dlžníka, avšak pre jeho platnosť sa vyžaduje splnenie vyššie uvedených zákonných podmienok.

58. V zmysle vyššie uvedeného, odvolací poukazuje na to, že dokumenty uvádzané žalobcom nie sú uznaním záväzku žalovaných platiť cenu elektriny na straty v roku 2015, keďže sa nejedná o právne úkony, ktoré by obsahovali tak jasný a zrozumiteľný prejav vôle žalovaného smerujúci k uznaniu záväzku platiť cenu elektriny na straty a doplatok podľa Zákona o podpore v roku 2015, že by bolo možné konštatovať, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je neutržateľné. Preto je nenáležitá aj argumentácia žalobcu o prenose dôkazného bremena na žalovaného.

59. Odvolací súd sa nestotožňuje ani s tvrdeniami žalobcu, že žalovaný zmaril možnosť žalobcu uniesť dôkazné bremeno ohľadne doručenia zásielky, keďže tieto neboli preukázané.

60. Uzatvorenie zmlúv o podpore a doplatku nie je samo o sebe dôkazom skutočnosti, že k splneniu povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona OZE došlo. Listiny, na ktoré žalobca poukázal v konaní nemožno akceptovať ako dôkaz o tom, že žalobca si splnil povinnosti podľa § 4 ods. 2 Zákona o podpore v roku 2014, aby nestratil právo na podporu pre nasledujúci rok, t.j. pre rok 2015. Tieto listiny nemožno považovať za dôkazy, ktorými by mohlo byť preukázané doručenie oznámenia v lehote podľa Zákona o podpore.

61. Z obsahu uvedených dokumentov skutočnosť, že žalovaný uznáva, t.j. deklaruje, že majú voči žalobcovi záväzok v roku 2015 platiť cenu elektriny na straty a doplatok nevyplýva. Ako už odvolací súd uviedol vyššie, právo žalobcu na podporu nezaniklo (čo deklarujú vyššie uvedené dokumenty); ale vzhľadom na nesplnenie povinností ustanovených v § 4 Zákona o podpore si ho žalobca nemôže uplatniť v kalendárnom roku 2015.

62. V tejto súvislosti odvolací súd udáva, že Zmluva o dodávke a doplatku 2015, k uzavretiu ktorej došlo po 15.8.2014 (kedy žalovaný musel viesť o prípadnom nesplnení povinnosti žalobcu podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore pre rok 2015) a ani ďalšia korešpondencia strán sporu nie je sama o sebe dôkazom skutočnosti, že k splneniu povinnosti došlo, čo nepreukazuje ani žalobcom udávaná časová, vecná, kauzálna súvislosť medzi krokmi žalovaného (návrh na uzatvorenie zmluvy, uzatvorenie zmluvy, a inštrukcia žalovaného). Ako už bolo uvedené vyššie, žalobca právo na podporu má (čo deklaruje uvedená zmluva), avšak pre ten - ktorý kalendárny rok si ju môže uplatniť len, ak splní podmienky v § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore.

63. Ustanovenie § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore stanovuje, že ide o opakovanú činnosť oznamovania, z ktorej musí byť jednoznačná vôľa, ku komu smeruje (vôľa) a v akom rozsahu. Nemožnosť uplatnenia podpory zaniká zo zákona, teda ex lege na nasledujúci kalendárny rok.

64. K tvrdeniu žalobcu, že žalovaný zmaril žalobcovi uniesť dôkazné bremeno v spore, tým že sa nevedla a nezabezpečovala evidencia doručených zásielok úplným a hodnoverným spôsobom odvolací súd udáva, že ani toto tvrdenie žalobcu nebolo v spore preukázané. V tejto súvislosti k otázke presunu dôkazného bremena na žalovaného odvolací súd poukazuje na závery NS SR sp. zn. 20Bdo/7/2021 v obdobnej veci, kde dovolací súd zdôraznil, že v prípade sporu o doručení písomností dôkazné bremeno o doručení zaťažuje odosielateľa. Žalovaný totiž nemá možnosť preukázať, že spornú zásielku so žalobcom tvrdným obsahom od žalobcu neobdržal, takáto požiadavka by bola popretím tzv. negatívnej dôkaznej teórie, podľa ktorej nie je možné preukazovať neexistujúce skutočnosti.

65. Pokiaľ žalobca poukazoval na potrebu použitia výkladových pravidiel podľa § 266 Obchodného zákonníka, ním naznačeným spôsobom, odvolací súd udáva, že výkladom možno zisťovať iba obsah právneho úkonu, nemožno ním však prejavy vôle dopĺňať. Z obsahu napádaného rozsudku odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie mal za to, že z obsahu zmlúv ako aj ďalšej písomnej korešpondencie nevyplýva, že by si ňou zmluvné strany inak upravili práva a povinnosti oproti zákonnej úprave uvedenej v § 4 ods. 3 Zákona o podpore, resp. vylúčili účinky tohto zákonného ustanovenia, keďže absentuje dostatočne jasná a jednoznačná vôľa vylúčiť pôsobnosť sankcie podľa § 4 ods. 3 Zákona o podpore v roku 2015. Výklad prejavu vôle podľa § 266 Obchodného zákonníka je potrebný len v prípade, ak prejav vôle konajúcej osoby nie je celkom zrozumiteľný alebo určitý, čo nie je posudzovaný prípad.

66. K polemike žalobcu o prípadnej ne/platnosti Zmluvy o dodávke a doplatku 2015, odvolací súd udáva, že strany sporu jej neplatnosť výslovne nenamietali, preto súd prvej inštancie správne nevzhladnuc ex offo skutočnosti spôsobujúcej jej neplatnosť, túto posúdil v súlade s aplikačnou praxou, podľa ktorej je nevyhnutné použiť aj princíp preferencie platnosti právnych úkonov, ktoré sa uskutočňujú s jednoznačným zámerom vyvolať riadne právne účinky, čo možno vyjadriť aj tým spôsobom, že za bežných okolností nikto nerobí právny úkon s úmyslom, aby bol tento úkon neplatný.

67. Vo vzťahu k rozsudku Okresného súdu Žilina sp. zn. 10Cb/287/2014 odvolací súd udáva, že predmetné rozhodnutie nepredstavuje rozhodnutie vyšších súdnych autorít a nemôže založiť ustálenú rozhodovaciu prax podľa článku 2 základných princípov C.s.p. Zároveň odvolací súd zvýrazňuje, že posudzovaný spor v konaní sp. zn. 10Cb/287/2014 sa netýkal totožnej zmluvnej dokumentácie ako to bolo v prejednávanej veci na súde prvej inštancie, ktorého rozsudok bol napadnutý odvolaním žalobcu, teda nešlo o obdobný spor po skutkovej a právnej stránke.

68. V prípade jednotlivých rozhodnutí iných súdov, na ktoré žalobca poukázal, odvolací súd poznamenáva, že právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatné súdy rozhodujúce v skutkovo a právne obdobných sporoch zaväzoval rozhodnúť identicky.

69. Pokiaľ žalobca spochybňuje kvalitu dôkazov potvrdzujúcich nedoručenie oznámenia, odvolací súd udáva, že žalobca opomína, že pre výsledok tohto sporu bolo rozhodujúce, že to bol žalobca ako strana sporu, ktorú zaťažovalo dôkazné bremeno, nepredložil dôkazné prostriedky takej kvality, ktoré by boli spôsobilé dostatočne dôveryhodne preukázať ním tvrdené skutočnosti. Dôkazy predložené žalobcom nie sú na takej kvalitatívnej úrovni, aby boli spôsobilé spochybníť logickosť alebo racionálnosť záveru súdu prvej inštancie, že žalobca neunesol v spore dôkazné bremeno. Prenesenie dôkazného bremena na žalovaného nemôže byť odôvodnené len samotným spochybnením dôkazov potvrdzujúcich tvrdenie

o nedoručení oznámenia, pokiaľ žalobca súčasne nepredložil v konaní dôkazy na kvalitatívne vyššej úrovni, ktoré by potvrdzovali jeho tvrdenie o doručení oznámenia žalovanému.

70. Napokon odvolací súd zdôrazňuje materiálne nazeranie na spravodlivé súdne konanie, v rámci ktorého ani prípadné formálne procesné pochybenie súdu prvej inštancie v civilnom sporovom konaní, nevyhnutne nemusí vždy viesť k zrušeniu napadnutého rozhodnutia odvolacím súdom. Potrebu materiálneho (nie prísne formálneho) ponímania a vyhodnocovania súdneho procesu v rovine možného porušenia ústavných práv účastníkov súdneho konania, vrátane práva na prístup k súdu, na spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ods. 1, 4, čl. 48 ods. 2 Ústavy SR), zdôrazňuje vo svojich rozhodnutiach aj Ústavný súd Slovenskej republiky (k materiálnemu chápaniu ústavnosti viď napr. IV. ÚS 19/2012, III. ÚS 37/2012).

71. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že strana sporu sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu (napr. I. ÚS 188/06). K námietke nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, odvolací súd odkazuje aj na závery zjednocujúceho stanoviska, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dňa 3.12.2015 pod R 2/2016, podľa ktorého: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

72. V posudzovanej veci obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri I. proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne, ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (D. proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

73. Odvolací súd pritom zdôrazňuje, že právo na súdnu ochranu nie je právom na úspech v súdnom konaní (občianskoprávnom spore).

74. Sumarizujúc vyššie uvedené závery, odvolací súd uzatvára, že žalobca nepreukázal, že splnil svoju povinnosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) Zákona OZE. Pokiaľ postup podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona OZE nebol dodržaný, nemožno konštatovať splnenie notifikačnej povinnosti. Výrobca má určité zákonné povinnosti, ktoré musí akceptovať, pokiaľ si chce uplatniť podporu. Bez jednoznačného prejavu vôle nemôže mať žalovaný vedomosť, či má výrobca záujem uplatniť si podporu, ani to, že žalobca má zámer uplatniť si podporu doplatkom, výkupom na straty, resp. obidvomi druhmi tejto podpory, vrátane predpokladaného množstva „dodanej“ elektriny na nasledujúci kalendárny rok.

75. Odvolací súd teda dospel k záveru o vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, preto rozsudok podľa § 387 ods. 1 C.s.p. v napadnutom výroku o zamietnutí žaloby (II. výrok) a výroku o trovách konania (III. výrok), ktorým žalovanému ako úspešnej strane sporu priznal nárok na plnú náhradu trov konania podľa § 255 C.s.p. potvrdil ako vecne správne, pretože odvolanie nebolo dôvodné.

76. Ďalšie argumenty žalobcu považoval odvolací súd pre rozhodnutie vo veci samej už za nemajúce vplyv na posúdenie dôvodnosti odvolania, preto sa nimi osobitne zaoberal.

77. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania, ktoré je povinný nahradiť neúspešný žalobca. O výške trov tohto odvolacieho konania podľa § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

78. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa v ustanovení § 419 C.s.p.

Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia odvolacieho súdu, na súde ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie môže podať strana sporu v ktorej neprospech bolo toto rozhodnutie vydané, dovolanie môže podať aj intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C.s.p.). Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy podľa § 427 ods. 1 C.s.p.

Dovolaťel' musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom, okrem prípadov uvedených v § 429 ods. 2 C.s.p., ak má dovolateľ sám, alebo jeho zamestnanec alebo člen vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Inak dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 447 písm. c) C.s.p.

V dovolaní podľa § 428 C.s.p. sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).